

Um ferðaaetlanir

Vetrarferðaaetlanin er komin fyrri vetrarhálfvæði. Men hvi so seint á hvorjum ári? Umleidi 10. okt. hevd verið hesi hóskandi. So kann onkur siga: heint aðrenn heystfríðina, tað er jú ongin meining tí — jú, álikavæl. Tað er eingin grund fyrri at biða eftir henni. Latíð ferðaaetlanina koma út umleidi 10. okt og latíð so broyting verða tað week-endskiftið, har heystfríðin er, og latíð hana standa á baksiðuni á ferðaaetlanini (saman við jóla-, páska- og hvitusunnufriðini, sum ber væl til at gera, um nakað sum helst umleyp er í hovdinum. Annars kemur hvitusunna mest undir summarferðaaetlanina.)

Mástaran er tað at siga um, at hetta er jú meiningaleyst at sigla sunnudag um vetur'n (tú annahvønn). Og á strandferðsluni mugu tit ikki lata tykkum

dikiera av einum mann, til at sigla sunnudag, fyrri tað at hann býr í Havn. Tá skuldi heldur verið siglt ein gerandisdag afturat (ella túr, so tveir túrar vóru onkran dag). Nú um háveturin er tað ikki so lett at gera tveir túrar, men aftaná fastlávint skuldi borið væl til.

Og um summaríð, har hugsi eg serliga um tíðina frá 15. juni til august út, skuldi avgjøri verð tveir túrar friggjadag ella leygardag (altíð so at rita segld, dagen eftir at 2 túraf hovuð verið). Onkur umbering hevur verið, um at yvirtíð kemur uppi og kanska ein maður afturat. Men har er ong in grund fyrri tí, við hasari ferðaaetlanin. Um skamma stund verður uppfyllt um sundið, so Hvannasund og Viðar-eiði verða rektar við bil. So er tað Mula, sum kemur á liggja illa fyrri, men har man sakans finnst onkur loysn.

Rutan hjá Pride er góð, men hetta er nú ov stutt hugsað, at lata tá'n sigla kl. 12, tí sjálvandi átti tað at verð kl. 13.00. Tað siggja vit best sum búgva norðanfyrri, og brúka bátin mest, at kl. 13.00 er ein góð fráfaragartíð fyrri okkum. Hattar ger 4 yvirtíðstímar pr. mann — 16 íalt. Men av tí frívikni er 3, hverja viku og tað venjar í álikavæl, so er sjálvsagt at tíðin kl. 13.00 verður brúkt. Gætururin leygarmorg-

B
R
Ø
V

un er burtur, tað er tíð uppá. Og frálíkt við tveimum túrum friggjadag.

Kallsøygjarutan er eisini góð, men hvi taka kl. 9.00 til Haraldsunds frá okkum? Og mikudag, hvi sigla Elduvík aðrenn Oyndafjörð og Leypa Funn ing um. Er einki Foroyakort, ella er bara kort av Havnini og eitt tað. Friggjadag kl. 8.00 hevur lifan og ongan tvíðning, sjálvandi átti tað at verð ein túrur út á eftir miðlagin í stað in, aðrenn myrkið. Og sett

hann til kl. 18.00, tá ut leyd eins og miðdag.

Først nú eg havi verð heima eina tíð, siggji eg hvussu gott ferðasamband er, og tað er at fegast um. Tað er altíð okkurt, ið kundi verið óðrvisi, um tær í Havn hovuð folt seg eftir vándur meir fyrri hibernar sínar sigla út frá. Tøkk fyrri upp-tokuna.

Bygdamaður.

Hóttu Sakharov í 2 tímar

Sovjettiski vísindamaðurin gevur arabarum skuldina fyrri seinasta kríggjð í Miðeystri

Sunnudagin brutu tveir arabar seg inn í íbúð sovjettiska vísindamansins Andrei Sakharov og hóttu við at drepa hann, um hann ikki heldur uppat at stuðla Israel í tess bardaga við arabarar.

Arabararnir segdu seg vera limir í partisanbólkinum »Svartí September«. Annar teirra var vápnmaður.

— Eru tit komnir fyrri at drepa okkum, spurdi Sakharov bilsin. Kona og versnur hansara vóru eisini í íbúðini.

— Vit kunnu gera verri av, svaraðu arabararnir. Vit eru til reiðar at doyggja fyrri land okkara. »Svartí September« hevur

Andrei Sakharov varð hóttur.

limir bæði í Moskva og New York. Og manga aðrastaðni. Limirnir hava eitt felags: teir stuðla ikki Israel.

Lat seg ikki ávirka

Andrei Sakharov lat seg tó ikki ávirka av hóttanum arabaranna, men gav teimum eitt avrit av samrøðu, sum eitt libanesiskt blað hevði havt við seg um stríðið í Miðeystri.

Í samrøðuni sigur Sakharov m.a., at arabarar hava alla skuldina av seinasta kríggjum. Arabisku álópsmennirnir hóttu Sakharov í slakar tveir tímar.

BERT SEYTJAN

Johnsigurd Johannesen týddi eftir Evu Steen

10. PARTUR

— Harra Winter, róp i Bob í telefonhornið. Tað er Bob. — Manja vil so fegin fara til hús jú, nú, men eg kann ikki vera í fylgi við henni, tíverri. Tað er poppspelð, sum forðar. Høvdu tygum ikki kunnað komið eftir henni? — Eg havi roynt at tosa hana tilrætis, men utan úrslit. Hevði hon viljað biða til seinni, so kundi eg fylgt henni til hús, men hon er ikki til at vika og vil sleppa til hús ...!

Bob legði aðra hondina á hornið og teskaði ílsklaga móti Manju:

— Títt byttlingur!!

— Jú, men tað er bert liðin løsa, siðani hon fór frá húsum. Bob... er tú har ...?

— Jú, harra Winter.

— Manja er júst farin frá húsum.

— Jú, eg veit tað, men kunnu tygum ikki tala hana tilrætis. Eg havi roynt og tað er miseydnast.

— Ber ikki til at leiga ein bil?

Bob snúði sær móti Manju:

— Leiga bil?

Hon risti við høvdu sítt.

— Eg havi ongan pening, segði hon síðan.

— Heldur ikki eg... — Vit hava ongan pening, harra Winter.

— Tað kann verða góðið bílföraranum, tá hann kemur.

— Jú, segði Bob. Men eg hugsi tað verða beinast, at tygum koma sjálvur, harra Winter.

— Siðan boyttist tosingarlag hansara.

— Vit hava nevniliga seð eitt lógíð skepils. Tað er av ein um manni. Her nærindis. Av hesi orsök hóvar mær illa at lata Manju úr eygsjón, tygum skilja. Kanska er tað... Magne Ákre.

— Eg komi teinavægt.

svaraði Winter. Tøkk fyrri at tú ringdi.

— Tað er sjálvsagt, men er tað kortini ikki best, at tygum

fáa samband við lögregluna.

Lögreglan hevði jú áhuga fyrri málinum. Er tað hann, ja, so spraklar hann kanska í nóti um bert fáar minuttir...

Bob uppgav síðan ávist navn fyrri plássið, har tey bæði ungu stóðu.

— Eg skal ansa eftir henni, til tygum koma...

Bob legði hornið á.

Tey vórðu verandi í telefonrúminum eina løtu, og hann helt um hana.

— Manja, góðasta, lat okkum nú gerast vinfólk av nýggjum. Tú sást bert nakað, tú ikki átti at seð. Eg eri keddur av tí. Men tað kann ikki vera álvari í, at hatta skal elva til tvørleikar í samveru okkara í tíðini, ið kemur? Beri tað, at eg dansaði við Lis og at hon beit meg í oyrað?

Hann tagði. Og orsök var til tess. Bráðlga sá hann andlitit i Manju rodna og geras. Ílt, og aðrenn hann vardi, fekk hann eitt dygt slag undir vangan.

— Á tað... segði hann og kindi vanganum.

Er nakað skil í atburði tínum?

Hann gjordist harmur.

— Nei, segði hann síðan. Einari slikari gentu sum tær, leggi eg ikki í at standa mynd fyrri longur. Bert fjáktu óvundsjuka. Tú er jú ikki annað enn ein smágenta.

— Ha, bert tí tú er níttan og eg eri seytjan, segði hon.

Tey trínu út úr telefonrúminum, og stutt eftir seðgði ein lögreglubilur skamt frá gongubreytin.

— Hvar er so hasin nógv um røddi, spurdu tveir lögreglumenn, í tí, teir fóru út úr bilinum.

— Hann stóð undir e'n um træt her nærindis, svaraði Bob.

— Har yviri, segði Manja, og þekkti kring grannalagið.

— Lat okkum fara at kanna hetta, segdu lögreglumennirnir.

— Tøkk, at tú hevur eftirlit við Manju. — Tað var vakurt, gjørt, Bob.

— Ongin orsök, harra Winter. Tað er skylda mín. Eg gav jú lyft um tað. — Eg verð noyddur at kvika mær. — Góða nátt, Manja, og sov nú væl.

— Góða nátt, Bob.

Eitt harmkent lag darraði á varrum hennara. Føðingardagur hennara var endaður soleiðis, sum hon ikki hevði ætlað tað. Hon hevði hugsað sær, at hon og Bob skuldu dansa við hvørjum øðrum, men í staðin var vórðin illesmja millum teirra. Hon var um at gráta. —

Ein miseydnadur føðingardagur. Og nú var endi á øllum.

Í morg'n skuldi hon til próvtøku í matematika! Manja var um at gerast frá sær sjálvari av inniþrygðum sinni.

Tey vóru við hús.

Lektor Winter streyk dóttirini varisliga um hárið, tá hon var kom'n at siga fadírimum góða nátt.

— Góðas á Manja. Tú hevur ikki fyrri neyðini at argast inn á Bob. — Tað er vist, at hann er góður við teg.

— Nei, tvørurimóti. Er hann veruliga góður við meg, so hevði hann ikki dansað við Lis á føðingardegi mínum. — Hann sigur heldur ongan ið, at hann elskar meg. Hann hevur ongan tíð sagt tað higaritil.

Winter kom í hesum vðfangi at minnst á egnu ungdomsár síni, hvussu torføri tað mangan var at fáa borið fram kærleikan í orðum til tá gentu, ein kundi hugsað sær.

— Jú, men góðasta Manja. Tú hevur so satti ikki skilt ta vøkru kærleiksvátanina, sum er í teirri gávu, hann gav tær fyrri nøkrum døgum síðan. Prýðiluturin úr gulli. Gullhjártað. Tú minnist tað sers aka.

— Hvat seistakt?

— Nitium olar's. — Eg havi skrivað um plantuna í bók míni, og eg haldi, at Bob má hava lisið um plantuna, tá hann kannaði fyrriblstekningina, sum prýðiluturin varð gjordur eftir.

Manja hugsaði um prýðilutin og kendi seg fløva um hjartað.

(Framhald)